

Svenska – Swedish

Vad är möjligt...

Av John Shortell

Copyright © 2004 till 20 21

Det här är en historia som kommer att överraska dig och till och med få dig att kämpa med att acceptera det som faktiskt hände. Om du har haft en ”mirakel som ”själv händelse , eller varit vittne till ett , nu vet att du är inte ensam och det 's ok att prata om det. Många av dessa mirakel sker och människor avfärdar dem på grund av attityden hos omgivningen. Jag var välsignad med en mamma som trodde på mirakel och främjade det inom mig.

Det här är inte t bara en berättelse, det 'är en möjlighet för dig att lära sig att allt är möjligt i ditt eget liv. Genom historien kommer jag att prata om vad jag lärde mig och hur jag kom till att kunna träna och utveckla dessa färdigheter , som jag tror att vi alla har.

Jag gissade inte bara vad som behövdes , även om jag tidigt i mitt liv litade på det jag intuitivt visste och vid 28 års ålder började jag träna , träna och utveckla dessa färdigheter så långt att den här historien inte bara var möjlig , utan också kanske, kanske, till och med oundvikligt . Min avsikt är att visa att du kan lära dig dessa kunskaper och skapa förändring i ditt liv, oavsett de omständigheter du befinner dig i .

Om du är intresserad av att återfå kontrollen över ditt liv och dina omständigheter, läs vidare och kontakta mig så kan vi starta processen för dig också. Om du redan har kontroll över allt och det går smidigt för dig så är du som jag. Jag letade inte efter något som jag erbjuder här , för jag var redan framgångsrik och skapade mindre mirakel redan i mitt liv. Vad jag förstod är att vad erbjöds till mig när jag var 28 möjliggör d mig att enkelt lära andra att göra precis vad jag gör. Mycket av mitt liv skulle jag prata om detta med andra och de var inte på en plats som de accepterade eller förstod vad jag delade om. Det här kanske du också. För några av oss är vår läxa att bli bättre på att dela med oss till det vi redan vet. För att du lär dig denna information själv är prioriteten .

Oavsett vad det är för dig kan jag försäkra dig om att det finns värde här för dig, även om det bara är att bryta isen att saker som vi trodde var omöjliga faktiskt är möjliga och till och med kan bli troliga ...

Ok så historien är att jag somnade vid ratten i min bil och sprang på huvudet på en stolpe och den kvällen hamnade på intensivvårdsavdelningen och vårdpersonalen förväntade sig inte att jag skulle leva natten. Nästa dag ville jag ta ut 1,5 av mina lungor och några andra organ ... 2,5 dagar senare gick jag ut från sjukhuset utan operation.

Så... ..

Vad är möjligt när

- Jag vet mitt eget syfte
- Jag litar på mig själv till den punkt där jag är villig att följa min passion och hjärtans önskan och jag värdesätter min egen känslighet och inspiration

Livet före bilolyckan

Under hela mitt liv visste jag att jag skulle hjälpa människor att lita på sig själva och sin inre intuition. Jag startade ett företag som lärde människor var de kommer ifrån, vart de ska och varför de är här, förstår sig själva andligt. Jag hade undervisat denna deltid sedan 1987 .

Istället för att växa detta andliga företag blev jag distraherad och startade ett annat företag . När mitt företag växte och verkligen tog fart var det för att jag var fokuserad på att hjälpa människor med sin hälsa samtidigt som jag arbetade flitigt med min egen hälsa. Jag tog otroligt kraftfulla kosttillskott och delade med alla mina resultat (vilket kan ha varit ett resultat av dessa tillskott) .

Det var efter att jag började ta dessa kosttillskott som saker tycktes börja förändras i min kropp. Jag lärde mig för länge sedan när någon tar kosttillskott och de inte märker någon skillnad då kosttillskotten kan vara otillräckliga för den personens behov. Titta på människors liv förändring, och se ing dem ser ut att återfå sin hälsa och RID ding sig av smärta, att de hade kommit till helt enkelt acceptera, var mycket inspirerande för mig. Jag hade tillbringat större delen av mitt liv med smärta och ingen kunde förklara några enkla sanningar, att när jag implementerade dem gjorde det en enorm skillnad för min hälsa. Det var då jag blev väldigt fokuserad på att hjälpa vem som helst ville ha hjälpen.

Jag gav mig ett löfte om att när min återstående inkomst från detta hälsoverksamhet nådde \$ 5000 i månaden skulle jag återgå till att hjälpa människor att förstå mig själv andligt och resan genom livet. Min inkomst fortsatte att växa långt över \$ 10 000 i månaden och jag hade glömt mitt löfte. Hela mitt fokus hade handlat om att generera mer inkomst. På något sätt började jag lyssna på människorna omkring mig vars fokus i deras liv var pengar. Jag insåg inte att jag var på spår för vad **jag** ville göra med **mitt** liv.

Hur ofta händer det att det våra hjärtan gråter efter, vi skjuter upp tills något annat har hänt. För de flesta idag är detta ofta relaterat till pengar.

Det var då det

Bilolycka 29 juni 2003

Jag underlättade ett ledarskapsläger för ledarna i vår hälsoverksamhet den helgen på landsbygden. Alla var trötta och begav sig hemåt mitt på eftermiddagen på söndagen.

Jag lämnade cirka 16.00 som jag hade en tid på vägen hem för middag med några kunder. Lynette (min dåvarande fru), Helen (min syster) och några andra insisterade hela tiden på att jag skulle ha någon att resa med mig för att hålla mig sällskap. Jag var mycket tydlig med att jag skulle åka ensam.

Jag drog iväg med mycket gott humör som var riktigt nöjd med arbetet vi hade gjort under helgen. Helgen handlade om att hjälpa människor att vara ansvariga för deras framgångar och att inse att de har kontroll över resultaten i sina liv.

Jag kom till en stad ungefär en timme in på tre timmars resa och kände mig väldigt trött och sömnig. På andra sidan denna stad somnade jag vid ratten. Tydligt var det någon som följde och de sa att jag började väva, men stannade på min sida av vägen och började också sakta ner.

Min bil svängde över vägen genom mötande trafik och när jag träffade diket på andra sidan vägen blåste krockkudden upp och jag vaknade. När krockkuddar blåses upp fylls bilen med ett vitt pulver och jag kunde inte se någonting. Jag kunde inte räkna ut varför jag inte kunde se någonting.

Eftersom jag inte kunde se någonting alls, hade jag ingen aning om var jag skulle styra bilen och jag träffade en stubbe längs min högra sidodörr, jag styrde mer till vänster och träffade sedan en vall med ett rör i den (en uppfart) och de två främre däcken blåste ut. Jag slog sedan till en grindstolpe till höger och svängde ytterligare vänster. Jag kände hur bilen gick längs sidan av en stor vall på väg ner. Detta var ett djupt "V" -avlopp. Jag befann mig längst ner i avloppet.

Krockkuddens damm hade nu sänkts tillräckligt för att jag skulle kunna se elstolpen komma upp framför mig ... väldigt snabbt. Jag försökte styra bort och bilen svarade inte alls på ratten (jag fick reda på senare att däcken hade blåst ut).

I samma ögonblick som jag såg stolpen komma upp, flitade mitt liv förbi mina ögon. Jag såg Lynette (då fru) och Amber (dotter 3 år) och mitt syfte och jag visste att det inte var min tid att dö.

Sa jag med eftertryck till mina änglar

"Det här är inte det, mina tider har inte gått ut!"

I det ögonblick som jag såg detta, kom vitt ljus in i bilen uppifrån och omringade mig i en virvel och svepte in mig i en kokong av skyddande energi. Samtidigt fick jag en vision av bilen som smälldes in i stolpen och vilade med mig i den och sedan gick jag runt till bilens framsida med två män som hjälpte till, en på vardera sidan av mig. Då visste jag att det skulle gå bra.

Jag slappnade av och kapitulerade i olyckan och visste att jag skulle klara det. ***Jag var inte rädd alls och litade helt på .***

Jag var vid medvetande hela tiden och när bilen kom till ro visste jag att min bröstskada var allvarlig men jag tillät aldrig, inte ens för en bråkdel av en sekund, att jag skulle dö. Jag litade på den vision jag fick av mitt team av andliga hjälpare när jag gick bort från olyckan och var okej.

Bilen träffade polen (polisen uppskattade 85 km/tim) i mitten av bilens framsida för att sedan vila. Personen som följde efter sa att jag accelererade in i stolpen. Tydligt hände detta eftersom människor inte inser att de har tryckt på gaspedalen inte bromsen.

Bilen vilade och jag kämpade desperat för att få luft i lungorna. Det var som att bli upprörd (senare fick jag reda på att mina lungor fylls med blod).

Det fanns inget blod någonstans. Faktum är att det enda snittet jag fick av olyckan var ett litet snitt på min högra skenben som sipprade bara en centimeter blod.

Två män kom springande fram till min sida av bilen och jag skrek att bilen brann (dammet från krockkudden såg ut som rök) de försökte öppna bildörren och kastades bakåt från elektriska stötar.

Vi tänkte att bilen var elektrifierad av bilbatteriet.

Jag kunde nu ta små andetag.

Jag tog försiktigt en rulle kontanter på \$ 700 som jag hade i konsolen och min mobiltelefon.

De försökte ganska många gånger att öppna dörren tills de öppnade förardörren genom att sätta fingrarna i ovansidan av dörren där den hade böjt och sedan drog de. Hela tiden de höll i dörren fick de elektriska stötar. Varje panel på bilen hade böjt sig. Bilen var ganska kort! Förardörren hade också skadats av en stubbe i diket.

När dörren var öppen sa de att du inte ska röra vid någon metall. Så jag svängde mycket försiktigt runt i rörelse tum för tum och klev ut på egen hand. De två männen tog en arm vardera och guidade mig fram till framsidan av bilen när jag satte mig. Detta hände precis som den vision jag hade.

Jag visste i mitt hjärta att om jag lade mig skulle jag dö. Jag visste att om jag stannade kvar skulle jag vara okej. Jag satt med knäna uppåt och mina händer höll mitt bröst och huvudet lutade framåt. I samma ögonblick som jag satte mig ner började jag kanalisera energi in i min kropp och såg i mitt sinne att allt inre reparerade sig själv bättre än tidigare. Varje sekund var jag fokuserad på jobbet för att bygga om min kropp.

Bilar stannade överallt.

Krockkuddar är ineffektiva vid en olycka med flera kollisioner, eftersom de sprids med den första påverkan, som i min situation var diket och inte när jag behövde det. Krockkudden var då värdelös när jag träffade stolpen (det var faktiskt bultar som stack ut ur ratten där jag träffade den).

Det var 17.00 söndag eftermiddag på vintern, fortfarande lite ljus men det var kallt, mulet med en kall vind som blåste.

Folk kom springande över.

En kvinna kom fram hukad bredvid mig och sa att hon var sjuksköterska. Hon ställde mig flera frågor, som jag minns sa att jag var ok men gjorde väldigt ont och hade svårt att andas.

Någon satte en silver "rymdfilt" runt mig för värme. Den kalla vinden blåste på min rygg.

Lynette reste ungefär en timme bakom mig så jag visste att jag behövde ringa henne. Jag visste också att hon inte var inom mobilområdet ännu. I hennes bil fanns Amber, April (styvdötter) och min syster Helen som var höggravid med tvillingar.

Jag ringde och lämnade ett meddelande,

”Hej älskling, jag vill bara meddela att jag har fått lite prang och de tar mig till sjukhuset för en kontroll. Allt är bra.”

Jag ringde sedan Michael en nära vän till mig som var på lägret och som bodde i staden jag just hade kommit igenom som var bara 10 minuter bort.

Jag ringde och sa:

”Michael Jag har råkat ut för en allvarlig bilolycka och jag behöver din hjälp. Lynette är snart här och jag behöver dig här när hon kommer hit, jag är på en sådan avstängning.”

Michael kom till platsen på cirka 10 minuter

Jag bad Michael att leta efter de två männen som fick mig ur bilen eftersom jag ville tacka dem. Michael kom tillbaka till mig och sa att NOBODY borde ha rört bilen då stängen jag träffade bar 66 000 volt och att isolatorerna hade gått sönder och att de 3 trådarna kortade ut genom stolpen och genom bilen. Han sa att alla som rörde bilen förmodligen skulle dö.

Han rörde sig genom mängden och frågade alla om de visste vilka de två killarna var som hade tagit mig ut. Han kunde inte hitta dem och folk sa att ingen hade lämnat olycksplatsen.

Polisen kom och frågade om jag var ensam i bilen. Jag sa automatiskt "Nej" och tänkte inte alls på varför de frågade mig. De gick iväg och kom tillbaka och frågade mig igen var jag ensam i bilen och igen sa jag "Nej". De kom tillbaka för tredje gången och frågade med stor oro i rösten "var det någon i bilen med dig?". Jag insåg varför de frågade mig när de letade efter en kropp. Jag blev förvånad över att jag sa Nej och nu sa ”Nej, det var ingen i bilen med mig”.

Ambulansen kom.

Ambulanschefen ställde några frågor till mig. Han bestämde sig sedan för att jag behövde gå till det stora sjukhuset i den närmaste staden

Ambulanspersonalen försökte lägga mig på ryggraden. De hade bara flyttat mig 2 cm bakåt och jag skrek för att sluta. Smärtan var otrolig och jag visste att de inte kunde sänka mig på det sättet på grund av all spänning i min kropp. De flyttade mig sedan tillbaka till upprätt läge igen. Jag var tvungen att hålla min kropp hårt för att skydda den med de uppenbara brutna revbenen. Jag visste att om de sänkte mig så som de tänkte att något hemskt skulle hända, att det till och med kan leda till min död.

I mitt huvud frågade jag mina änglar "vad ska jag göra?"

Mina änglar sa att jag måste vara fast och ta över och berätta för dem vad de ska göra. Mina änglar sa till mig, "upprepa för folket vad vi säger till dig."

Så jag upprepade mycket bestämt för ambulansmannen vad mina änglar sa till mig men inte berättade för honom var instruktionerna kom ifrån,

”Detta är vad vi ska göra, ett par män kommer att hålla ryggraden vertikalt hårt upp mot min rygg och långsamt fortsätta att trycka hårdare och hårdare tills jag kan slappna av alla mina muskler (som var extremt täta från att hålla min kroppen tillsammans) och jag skulle låta styrelsen ta hela min vikt. När jag känner mig avslappnad och jag har släppt mina muskler skulle jag sedan luta mig helt mot brädet. Sedan på min signal kan du börja sänka brädan väldigt

långsamt och smidigt så att jag inte spänner musklerna igen. När jag väl är sänkt kan du tumma mig längs brädet. Detta tar cirka 15 minuter ”

Jag fick ihop mig mentalt när jag släppte den här tiden, jag var tvungen att helt lita på dessa män och mina änglar. Jag visste att jag lade mitt liv i deras händer. De gjorde detta och jag sa att jag skulle börja sänka mig och brädan men det måste vara smidigt och långsamt! Det tog ett tag. När jag väl var sänkt sa jag till dem att tumma mig längs brädet.

De gjorde detta och lyfte mig sedan upp på vagnen.
Den manliga sjukvården kom i ryggen med mig.

En gång i ambulansen sa han att han skulle ge mig morfin och jag sa "Nej".
Han frågade mig "har du inte ont?" Jag sa, ”smärta som du omöjligt kan föreställa dig, otrolig smärta”.
"Så varför vill du inte ha något morfin?" han frågade.

Jag svarade ”Smärtan är det enda som förankrar mig till planeten jorden. I kn o w i mitt hjärta att om jag hade morfin att jag helt enkelt skulle glida ut i döden. I kn o w smärtan i s att hålla mig jordad på jorden, att hålla mig närvarande för att det faktum att jag fortfarande ha ve en fysisk kropp”.

"Jag vill" vara med "när vi kommer till sjukhuset och kunna känna vad som hände med mig så att jag kunde berätta exakt vad som hände". . Genom att säga detta satte jag mig också i framtiden att jag skulle komma till sjukhuset levande och redo att ge viktig information till personalen. Jag har aldrig tänkt dö . Så under de närmaste dagarna pratade jag ständigt om min framtid och vad som skulle hända. Detta var inte ett medvetet val utan ett resultat av min orubbliga tro på att jag skulle leva.

{som barn stubbade jag ofta tårna och fick ont av den intensiva smärtan. En dag frågade jag min ängel hur kan jag eliminera denna typ av smärta, min ängel sa "du kan inte eliminera smärtan men du kan acceptera den, vara en med den, inse att den har en funktion." Så jag tänkte för mig själv, vad är syftet med smärta? Jag insåg att smärta var att berätta att något var fel och att det i min kropp behövde uppmärksamhet. Så jag frågade min ängel igen "Är smärta en indikator på ett område i min kropp som behöver uppmärksamhet?" Svaret var "Ja".

Jag frågade sedan, "så om jag erkänner att smärtan har gjort sitt jobb och jag nu är fullt medveten om den uppmärksamhet som området behöver och jag börjar vidta nödvändiga åtgärder, finns det då inte längre något behov av smärtan?" svaret tillbaka var "Ja".

Jag började träna detta som barn, jag antar att jag inte var mer än 10 år gammal när jag hade det här samtalet med mina andliga hjälpare (änglar), och det jag hade lärt mig om smärta fungerade. Jag förstod om att kanalisera energi till ett område som behövde läka, eftersom jag förstod om handpåläggning och hur kraftfull detta var för läkning. Jag kunde sticka tån och omedelbart acceptera smärtans budskap och vidta engagerade åtgärder

- 1) acceptera smärtans budskap och tacka det för att du gjort sitt jobb,
- 2) kanalisera energi till området
- 3) slappna av helt, lägg undan alla tankar på att smärtan ”gör ont” bara att den skickar ett meddelande som nu har accepterats.
- 4) Smärtan minskar omedelbart och försvinner ofta helt. }

Ambulansmannen som var med mig sa att resan var tuff upp till nästa lilla stad och jag sa OK. Vi reste långsamt och utan sirener (inte säker på ljusen)

Resan var långsam och smärtsam.

Jag kände varje stöt och varje rörelse var extremt smärtsam. Jag fortsatte att fokusera på hur jag ville att min kropp skulle vara, Fit, Healthy, Strong och Well. Jag visualiserade min kropp som helad och komplett.

Strax efter att vi började på sjukhuset ringde min mobiltelefon och jag såg att det var min tid som jag skulle åka till när jag hade olyckan. Jag sa att jag var tvungen att ta samtalet. Jag behövde meddela henne att jag inte skulle komma eftersom hon och hennes familj väntade mig att äta middag. Han sa att han inte skulle ångra nackstödet. När telefonen ringde sa jag mycket strängt att ångra den och han sa bara om jag lovade att inte röra på huvudet. Jag sa Ja och han släppte det. Jag tog samtalet och sa att jag inte skulle kunna boka tid och att jag skulle behöva boka om i två veckor och hon OK. Jag bad om ursäkt och sa hejdå. Jag gjorde omedvetet det som jag hade något att gå till eftersom jag var **helt** klart att jag skulle återhämta mig och vara på det mötet om en vecka eller så.

Jag pratade också med Michael i mobiltelefonen.

Jag anlände till sjukhuset samtidigt som Lynette och Amber. Och Michael anlände också i sin bil.

När jag rullades in hörde jag den manliga ambulanspersonen berätta för sjuksköterskorna om mig, men jag kunde inte ta reda på vad han sa.

Vi var i akutavdelningen.

De ville klippa av mig kläderna och jag sa till dem att jag inte skulle låta dem klippa av min polotröja eftersom tröjan jag hade på mig var en mycket viktig skjorta för mig och jag ville fortsätta bära den. De förklarade hur svårt det skulle vara att få bort det och jag sa ok då börjar vi.

Det gjorde oerhört ont att få av det då jag var tvungen att lyfta armarna och vrida runt dem.

Jag hade brutit revben och brusten bröstbenet och fortfarande ingen smärtstillande medicin.

Amber och Lynette kom in och Amber tog upp min hand och frågade mig "Pappa kommer du att må bra?"

Vid det här laget stannade alla och det blev helt tyst när de väntade på mitt svar.

Jag vände huvudet och jag såg henne i ögonen och sa att han pekade på alla sjuksköterskorna och läkarna runt omkring mig "se alla dessa människor springa runt?" "Ja" svarade Amber.

"De springer alla runt för att de vid den här tiden inte inser att jag kommer att bli bra!"

Du kunde höra en nål falla i akuten. Ingen rörde sig eller sa något i kanske 15 sekunder.

Amber log och slappnade och vi fortsatte hålla varandra.

Jag var inte medvetet **försöker** att tala positivt och medvetet utnyttjar tekniker som talar om mig i min framtid, men det är vad som hände, de flesta samtal och tankar jag hade var om mig att vara i min framtid att göra något med någon. Jag insåg inte detta förrän några år senare, att det här var vad jag hade gjort.

Jag har arbetat mycket med att bygga min inre disciplin för att tala kraftfullt och positivt om de omständigheter jag befann mig i.

Jag tillät ingen negativitet att komma in i min medvetenhet. Jag hade för avsikt att föra in alla i min omgivning till min sfär av "så här kommer det att bli". Jag kände ett enormt stöd från ande och kände andar närvaro runt mig. Jag kände mig skarp och tydlig med min syn. Det fanns en fullständig frånvaro av rädsla. Jag fortsatte att lita på att allt skulle gå bra.

Jag tror att det jag gjorde är möjligt för alla oavsett om du tror på Gud, Jesus, Buddha, Mohammad, Ande eller som någonsin eller till och med ingen. Det är faktiskt djupet av förbindelse med din Gud, eller dig själv, som möjliggör vad du än föreställer dig.

Detta kan bara hända när du har tillåtit dig själv att vara sårbar och tillåtit dig själv att älska dig själv villkorslöst. Detta kräver verkligen något, särskilt mod.

Det kräver att man släpper allt motstånd.

{När jag gör motstånd fokuserar jag faktiskt på det objekt jag motstår.

Det som kommer mot mig lockas av en anledning och jag vet inte vad anledningen är för det mesta. När jag motsätter mig något så håller jag på att uppleva det. Det jag står emot är en del av grunden som gör att jag kan bygga min framtid på toppen av den. När jag inte släpper in det i mitt liv så går mitt liv in i ett hållmönster och det jag motstår fortsätter att dyka upp.

Omedvetet fortsätter jag att locka till mig den erfarenhet som hjälper mig att växa till den person jag behöver vara någon gång i min framtid, den personen kommer att kunna hantera en framtida situation som du här och nu inte är redo för.

Hur ofta kommer vi till en plats i vårt liv och säger till oss själva "Den erfarenheten jag hade i mitt förflutna har hjälpt mig att vara redo för detta nästa äventyr i mitt liv". När jag omfamnar de upplevelser som dras in i mitt liv så rör jag mig genom livet med frihet och lätthet och hamnar på rätt plats vid rätt tidpunkt.

Ibland motstår vi anledningen till att ANDRA ger oss att göra något, oftast för att det är deras anledning, och gynnar dem och inte oss. När jag tittar, och naturligtvis kommer jag att hitta, min anledning till att ha en viss upplevelse, då omfamnar jag upplevelsen och slutar motstå.

Ibland gör jag motstånd eftersom jag inte är tydlig med mitt större syfte och det här är som att bli skjuten i mörkret när jag inte kan se någonting och inte vet vad som finns framför mig.

Tänk på det ... när jag inte vet vad som finns framför mig så kommer jag att vilja röra mig långsammare men om jag vet vad som finns framför mig och det är mörkt kommer jag att kunna kliva fram mer självsäkert.

När jag reflekterar över en upplevelse jag har haft som jag hanterat kraftfullt och jag frågar mig själv "vad förberedde mig för det här ögonblicket?" då kommer jag att ha inspiration som hjälper mig att förstå, se, veta och känna hur denna tidigare erfarenhet fick mig att vara redo för den upplevelse som jag nu reflekterar över.

Jag har lärt ut det här i flera decennier och arbetat med att *leva det* . }

Jag låg där en stund medan jag höll Ambers hand och pratade med Lynette.

Vid ett tillfälle rullades jag till ena sidan av akuten och hade två sjuksköterskor som stod över mig en på vardera sidan av vagnen. De pratade med varandra och en sa att hon hade problem

med att bli gravid. Jag lyssnade och sa "Jag kan hjälpa dig med det!" Båda såg ganska chockade ut! Jag förklarade att jag distribuerar fantastiska hälsoprodukter och bra produkter för personlig vård som kan hjälpa henne. Jag förklarade att det var de produkter som matade min kropp just nu för att hjälpa den att bygga upp sig själv och att det inte var vanliga produkter. Jag förklarade vikten av att ta bort gifterna från hennes kropp och sluta lägga mer i. Jag förklarade att många produkter för personlig vård kan ha potentiellt skadliga ingredienser i sig. Jag förklarade också att vår mat inte har samma näringsnivå i den som den en gång hade.

Jag förklarade att många par framgångsrikt blivit gravida efter att ha börjat med dessa produkter och dessa par trodde att det kan ha varit produkterna som gjorde skillnaden. Så jag gav henne mitt telefonnummer och föreslog att hon skulle ringa mig om några dagar och jag skulle ordna produkten åt henne. Jag gjorde det här som om jag bara låg på vagnen redo att gå hem. Hon tog mitt nummer men ringde aldrig ...

De gjorde en kattskanning och många röntgenbilder. Jag insisterade fortfarande på inget morfin förrän röntgenstrålarna var klara.

De gjorde sedan alla röntgenbilder och kattskanning igen, jag vet inte varför.

Jag kommer ihåg under den första massan av röntgen som tänkte på smärtan och kämpade för att hålla mig medveten. När de berättade för mig att de var tvungna att göra dem om igen minns jag att jag slappnade av och helt enkelt accepterade det och så gick in på en Zen -plats. Jag kommer inte ihåg så mycket om det första partiet av röntgenbilder men minns den andra kattskanningen och röntgen ganska tydligt.

Min syster Helen kom in och pratade, liksom Michael, men eftersom det var akuten fick de bara komma in en i taget förutom Amber och de tillät Lynette att följa med henne.

Jag chattade om saker, kan inte riktigt komma ihåg annat än att jag såg till att konversationen handlade om vanliga vardagsgrejer, INGENTING om olyckan eller mitt tillstånd.

Jag var alltid tydlig och engagerad i hur det skulle gå.

Det var väldigt sent, jag tror att det var runt midnatt, när jag rullades in till intensivvårdsavdelningen, i det här skedet tror jag att jag fick morfin eftersom jag inte kommer ihåg smärtan.

En av mina systrars vänner var sjuksköterska på intensivvårdsavdelningen på detta sjukhus och hon berättade för min syster veckor senare att kirurgen hade sagt till sjuksköterskan som tog hand om mig att helt enkelt göra mig bekväm då jag skulle dö någon gång under natten ...

De lyfte upp mig på den mjuka luftbädden och doktorn gav mig en injektion av morfin direkt över bröstbenet. Han sa "Det här hjälper dig att sova".

Jag sa till honom: "Jag kommer inte att sova, jag har för mycket jobb att göra". Han tittade konstigt på mig och frågade "vad menar du?" Jag svarade "Jag har en kropp att bygga om !!"

Jag kanaliserade kontinuerligt energi till min kropp till alla delar som behövde läka. Jag fokuserade och föreställde mig att de inre organen återuppbyggde sig själva och "var normala". Jag gjorde detta kontinuerligt, hela natten. Jag sov aldrig en blinkning ... för upptagen.

Lynette, Amber, April, Helen och Michael kom alla var för sig för att säga god natt. Jag bestämde mig för att säga att jag skulle se dem på morgonen, jag höll samtalet om dem och var de bodde. De hade bokat in sig på ett hotell och hade redan ätit middag. Jag sa god natt och bestämde mig för att säga till dem att jag älskade dem och att jag skulle må bra. Jag ville försäkra dem så att de inte oroade sig eftersom jag VET att jag skulle OK.

Jag chattade med sjuksköterskan i slutet av sängen, kommer inte ihåg samtalen. (kanske hon kommer ihåg).

Vid ett tillfälle sa jag att jag verkligen behövde kissa. Hon gav mig flaskan och hur mycket jag än försökte kunde jag inte kissa i den medan jag låg. Hon sa att om jag inte kunde hantera det skulle de sätta in en kateter. Jag sa att INGET sätt skulle hända!

Jag försökte kissa i flaskan i över en timme men kunde inte. Jag hade inte kissat sedan lunch på söndagen, mer än 15 timmar tidigare.

Jag fick då idén att stå upp och grina. Jag frågade sjuksköterskan "Kan du hjälpa mig ur sängen?" och hon frågade "till vad?" Jag sa "jag ska stå upp och kissa" och hon sa "jag låter dig inte stå upp!"

Jag sa "Jag står upp, antingen kan du hjälpa mig att gå upp ur sängen eller så gör jag det på egen hand!"

Hon hjälpte mig sedan och det tog ungefär 5 minuter bara för att få mig att stå.

Där stod jag i det halvmörka och höll på droppstället med min vänstra arm och kissade in i flaskan som sjuksköterskan höll för mig.

Jag fyllde den och den började rinna över på golvet. Hon sa "vänta och jag får en flaska till."

Jag sa "jag slutar inte, jag har ingen aning om när jag kommer att kunna göra det här igen". Jag ville inte stoppa flödet. Flaskan fortsatte att rinna över hela golvet.

Sköterskan började skratta och sa "Jag har aldrig sett någon fylla en av dessa! Jag antar att jag bara måste torka upp det!"

Jag skrattade för mig själv eftersom skratt vid det här laget inte var ett alternativ. Det skrattet jag hade inuti var viktigt för mig.

Det tog ytterligare 5 minuter att få mig tillbaka i sängen. Sjuksköterskan och jag började chatta mer och jag minns att hon frågade vad jag gjorde som jag behövde vara vaken för. Jag förklarade varför jag inte sov och arbetet jag gjorde.

Jag kanaliserade specifikt energi runt min kropp, såg min kropp utstråla med starkt ljus och fyllde alla områden som saknade ljus eller inte var lika ljusa som de andra.

Så här gjorde jag.

Jag tittade ut i universum och föreställde mig att mina armar sträckte sig ut i universum som om jag sköt upp universum i en kram. Att göra detta var att dra in energi, så mycket att det ständigt flödade över mina armar så varje svep jag föreställde mig ett absolut överflöd av denna energi så jag visste att det fanns MER än jag behövde för mig själv. Jag föreställde mig att det skulle komma upp i huvudet på tallkottkörteln (vid kronan) och flytta det runt min kropp till där jag kände att det behövdes. Jag såg det med hjälp av högarna med näringsämnen som min kropp hade lagrat runt på olika ställen i kroppen, från de underbara kosttillskott jag hade tagit. Under några år brukade folk säga till mig "Varför tar du så många tillskott?" och jag brukade le och säga "Eftersom jag kan". Varje gång jag blev tillfrågad litade jag helt enkelt på

mig själv och fortsatte att ta dem. Det var först efter olyckan jag insåg hur viktigt det var att ta kosttillskott för förebyggande och vid olyckor. De flesta människor har brist på näringsämnen och så i en nödsituation när deras kroppar behöver råmaterial omedelbart för reparationsarbete måste kroppen rensa från någon annanstans som den inte anser vara så livsviktig. Jag tror att detta är en integrerad del av min överlevnad .

Ibland under natten satte jag upp en enorm tratt och jag bad mina änglar att kanalisera denna energi för mig och skicka ner den i tratten. På det här sättet kunde jag lägga mer tid på att föreställa mig hur min kropp återuppbyggs och göra alla aktiviteter i min framtid som jag trodde att jag KAN vilja göra.

Jag gick en vandring genom Himalaya i Nepal i mitten av åttiotalet och älskade det så mycket och ville alltid åka tillbaka. Från det ögonblick Amber föddes har jag visat henne resans bilder och pratat om hur bra det kommer att bli när vi gör det tillsammans när hon är runt 20 år och jag är nästan sextio. Jag visste alltid att jag skulle behöva vara ung i sinnet för att göra detta och ha en stark frisk kropp. Det mesta av mitt liv har jag varit sjuk eller haft ont med mycket dålig rygg eller huvudvärk etc. Jag såg detta som min chans att bygga om min kropp BÄTTRE än den var. (Jag hänvisade aldrig till "före **olyckan** " bara tidigare i mitt liv ..)

Den natten på intensivvården var den mest fokuserade jag någonsin har varit och också den längsta jag någonsin har varit kontinuerligt fokuserad.

Nästa morgon kom bröstkirurgen på sina rundor och hade massor av människor (läkare) med sig , runt 12 . Jag antar att de blev förvånade över att jag fortfarande levde.

Han stod vid slutet av min säng och tittade på mitt diagram. Han tittade upp på mig och sa "du har några ganska allvarliga skador" .

Jag tittade tillbaka på honom och sa "Är det rätt ..." Jag var tydlig med att inte acceptera premissen i hans uttalande.

Han svarade "Jag kommer att behöva ta ut en och en halv lunga s och mjälten. När jag opererar kommer jag att kunna bedöma om jag behöver göra något annat. "

Jag tittade och pekade på honom och sa sedan "Du är bröstkirurg?"

Han svarade "Ja"

Återigen riktade jag mitt finger mot honom och sa då rakt mot honom "ja, ditt jobb är att berätta för mig vad jag behöver göra för att se till att det aldrig händer". När jag sa mig pekade jag på mig själv och sedan tillbaka på honom för resten av meningen.

Människorna med honom tog alla ett steg bakåt.

Han tittade på mig i ett par minuter, tyst, jag bad mina änglar att se till att han fick den information han behövde, och sedan sa han tyst och lugnt, "få sjuksköterskorna att visa dig hur man gör en hostad hosta och jag vill ha du hostar så mycket blod du kan. Jag vill också att du går omkring och andas djupt och hostar så mycket blod du kan. "

Jag sa ok".

Han gick och sjuksköterskan och jag tittade helt enkelt på varandra.

Jag hade brusten bröstbenet och Brustna revben ...
Tanken att hosta och andas djupt

Jag låg där i en timme och samlade mod att gå upp och gå runt.

Jag sa sedan till sjuksköterskan att jag behövde hennes hjälp för att komma upp ur sängen och hon sa "Jag tillåter dig inte att gå upp."

Jag sa "Doktorn sa att jag måste gå upp och gå runt och andas djupt och det är vad jag ska göra".

Hon sa med eftertryck "han menade inte nu"

Jag svarade: "Jag gör det nu och du kan antingen hjälpa mig att resa mig eller så går jag upp på egen hand."

Hon hade ett litet leende i ansiktet och hjälpte mig. Det tog cirka 5 minuter att hjälpa mig ur sängen och stå. Det kändes som en stor prestation att stå där. Jag gav mig iväg MYCKET långsamt. Ett steg var 5: e sekund. Jag andades djupt och hostade blod som jag hade gjort några gånger redan i sängen. Varje gång jag hostade blod slutade jag. Gick sedan iväg igen. Jag hade kommit cirka 15 steg bort från sängen och jag var helt utplånad. Jag hade ingen energi kvar och jag vände mig om och kunde inte tro hur långt borta sängen verkade. Jag tacklade de 15 stegen tillbaka till sängen som jag hade tacklat kvällen innan. Sikta på det och visualiserade hur min kropp svarade. Jag gick tillbaka till sängen och låg där och återhämtade mig.

Min kropp var otroligt svag. Jag har sprungit ett antal maraton i mitt liv och de femton stegen utmattade mig mer än något av maratonloppen.

I olyckan hade varje muskel i min kropp tappat styrkan och det var som om jag var ett barn som behövde bygga om styrkan i varje muskel.

Jag fortsatte att arbeta med att kanalisera energi till min kropp och föreställa mig att min kropp bygger upp sig själv.

Sköterskan satt fortfarande i slutet av min säng och tittade på mig som den andra hade gjort hela natten.

Efter en timme sa jag att jag var redo att göra allt igen. Hon hjälpte mig och jag gav mig iväg. Det slutade med att jag gjorde ett varv runt intensivvården.

Återigen gick jag tillbaka till min säng helt förbrukad.

När jag låg där frågade sjuksköterskan mig, "inser du hur lycklig du är?"

Jag svarade: "Jag antar inte att det är därför du ställer frågan till mig"

Hon sa: "Det finns en sak vi kallar dödshastigheten för vissa bilolyckor , det betyder att för den hastigheten och framför allt dör alla i bilen . För kollisioner mot ett stillastående föremål (som en stolpe) är dödshastigheten sextio km/tim. Den här veckan har vi haft två separata personer här inne som råkade ut för exakt samma olycka som dig, en kollision mot huvudet rakt in i en stolpe. De gjorde båda sextio kilometer i timmen och båda dog, men du körde 85 km/tim och du levde. Du har ganska tur. "

Jag visste att det inte var tur men kände också att hon inte ville veta hur jag hade gjort det. Jag låg där och frågade mina änglar "hur kommer det sig att jag överlevde och de inte?"

Svaret från dem var klart och var "du bad om hjälp"

Jag frågade dem tillbaka, "vad gjorde de andra?"

De sa "de ser att stängen kommer upp och säger" Åh nej !! Jag kommer att dö! och de dör. "

Jag låg där och tänkte på det ett tag.

Jag tänkte på allt det personliga utvecklingsarbete som jag hade gjort på mig själv under årtiondena och hur avsiktlig jag var att ta reda på mina gränser (eller gränslösheten för mig själv) och hur jag hade lärt mig att lita på mig själv och vad jag kände. Jag tänkte på när jag växte upp hur jag var så bekymrad över vad alla andra tyckte om mig och om jag gjorde det "rätt". Jag tänkte på en massa saker. Jag visste att det inte var tur ...

Jag såg tillbaka på mitt liv och insåg de val jag hade gjort när alla sa till mig att inte göra något som *de* inte gillade, men jag visste att det var rätt för *mig* .

5 år efter olyckan gjorde jag en utbildning i mitt företag för cirka 100 personer och började berätta historien om den gången jag skidade, då insåg jag plötsligt mitt under träningen att om jag inte hade åkt skidåkning kan ha dött i olyckan. Jag stod längst fram i rummet och var tydligt rörd och kände mig tacksam över min styrka och vilja att följa upp med det jag vet i mitt hjärta som rätt för mig. Låt mig dela med dig av historien ...

Tillbaka i mitten av åttiotalet (mitt i tjugooårsåldern) bodde jag i en stor stad i landet Victoria och en natt tittade jag på en av de där livsstilshowerna och det fanns ett avsnitt om Tandem - himldykning där du band dig till någon som har gjort ett par tusen hopp så att de vet vad de gör och sedan hoppar du ur ett perfekt bra plan och störtar till jordens fria fall. Jag hade velat göra himldykning i flera år men visste att om jag gjorde det ensam skulle jag nog dö. Jag hade en dålig känsla av att sladden inte fungerade och att rännan inte öppnades. Så med tandem sky dykning behövde jag inte oroa mig för det eftersom den erfarna personen kunde hantera alla situationer.

Jag ringde till tv -stationen nästa morgon och fick reda på var de gjorde tandemhoppningen. Det var utanför Sydney . Det var ok eftersom min far bodde i Sydney och jag kunde gå upp och bo hos honom och låna en bil. Jag bokade flygningen, ringde honom och sa att jag skulle komma (jag var smart nog att inte berätta för honom varför jag skulle komma).

Jag anlände till Sydney fyra dagar efter att jag såg föreställningen och lånade en bil och körde de två timmarna till landningsbanan som de opererade från.

Jag kan tillägga att jag vid den här tiden hade mycket problem i ett förhållande. Jag älskade den här tjejen men det gick inte. Jag läste också en bok med Richard Bach som heter Bridge Across Forever. Den här boken handlade om begreppet själsfränder och om vi verkligen är avsedda för en viss person. Den delen av boken som jag råkade läsa vid den tidpunkt då jag kom till Sydney var när Richard inte kunde hantera förhållandet med sin själsfrände och gick upp i ett litet enda motorplan . Det kraschade och rännan fungerade inte. Situationen var anmärkningsvärt som det jag ställde upp för. Jag undrade om Spirit försökte säga åt mig att inte följa upp eftersom jag skulle dö innan min tid. I mitt hjärta visste jag att det var viktigt att följa upp. Jag visste att jag ville övervinna rädslan för döden. Jag visste att det var viktigt. Det tog 20 år till innan jag förstod hur viktigt det var. Jag vet också att de två dagarna i Sydney satte mig kraftfullt i mitt liv för att driva igenom rädsla och inte bli kontrollerad av det okända.

När jag kom fram till landningsbanan var det fullt upp med flygplan som lyfte och människor rörde sig överallt. Det var en vacker dag, väldigt lite moln och solen sken.

Jag registrerade och betalade mina pengar. De förklarade att pengarna inte återbetalades. De tog mig igenom utbildningen och passade mig.

Vinden tog fart och jag fick då höra att över en viss vindhastighet kan de inte tandemdyka även om vanlig himeldykning fortfarande pågick. Under dagen medan jag väntade på att vinden

skulle lägga sig läste jag min bok och såg den andra himlen dyka och besökte toaletten så många gånger att det inte fanns någonting kvar i mig alls ...

Jag väntade hela dagen från klockan 10 till skymningen . De var mest ursäktande och sa att om jag kom tillbaka klockan 5 på morgonen var vinden alltid låg vid den tiden på morgonen och jag skulle kunna hoppa. Jag sa ok och åkte hem.

Jag kom hem och åt middag, läste min bok hela natten, jag ville veta om Richard dog. Jag försökte ta reda på om det fanns något budskap för mig i boken. Den här historien hände innan jag lärde mig att kommunicera så tydligt , som jag gör nu , med mina änglar/andliga hjälpare.

Jag gick upp ur sängen tidigt och åt en liten frukost med vetskapen om att allt som gick in vid denna tidpunkt gick rakt igenom mig ...

Jag anlände till landningsbanan vid 5 -tiden och luften var stilla. Killarna blev förvånade över att jag dök upp. De sa att ingen **någonsin hade** kommit tillbaka nästa dag. De tog mig upp i planet och på toppen fick jag besked att kliva ut på den lilla metallplattan ovanpå hjulet. Tallriken var bara tillräckligt stor för en och en halv uppsättning fötter. Jag hängde på metallstången **helt livrädd** . Jag kände faktiskt att jag hoppade ihjäl mig.

Jag tänkte inte dra mig ur och om det var meningen att jag skulle dö här och nu så var det. Killen som spändes till mig skrek "Jump" och jag släppte taget. Då föll jag i halvmedvetande. Mina ögon var öppna men allt var svart. Jag var inte medvetet medveten om min miljö, eller var jag befann mig eller vad som hände. Men jag kunde höra en röst långt borta. Rösten skrek åt mig att stoppa upp mina ben när vi var i en tumble. Hans mun var precis bredvid mitt öra men det lät som att han var en mil bort. Efter en liten stund stoppade jag upp benen utan att riktigt veta vad som hände eller varför. Det kändes som en dröm och att jag kröp ihop till en fosterställning och jag hade ingen aning om vad som hände eller var jag befann mig. När jag stoppade upp mina ben, plattade vi ur spinnets och han sa till mig "en sekund till och jag tänkte dra i sladden".

Vi föll fritt till jorden och jag visste att i det här skedet kunde jag **absolut** inte göra något åt det. Om jag skulle dö vid denna tidpunkt kunde jag inte stoppa det. Så jag bestämde mig för att njuta av resan . **Jag accepterade min situation.**

Jag tittade mig omkring och kunde inte tro hur konstigt det var att fortfarande uppleva känslan av att falla och bli snabbare.

Så småningom drog han i sladden och jag släppte en "whoopee" !!! . Han sa till mig "Det gör de alla". Vi kom ner och landade inuti den lilla cirkeln. Alla de andra himldykarna kom fram till mig och frågade "Gillade du det?"

Jag svarade "Absolut!"

De sa sedan "Så ska du göra det igen?"

Jag svarade "Nej"

De frågade mig alla,

"Varför inte?"

Jag svarade "för nu har jag varit där och gjort det!"

Den erfarenheten satte mig upp så jag kunde släppa min rädsla för döden.

Tillbaka på sjukhuset på intensivvårdsavdelningen.

Under dagen var jag fortfarande otroligt fokuserad på att läka mig själv.

Tredje gången jag reste mig för att gå och andas djupt gick jag iväg runt intensivvården. Varje gång jag gick min promenad var sjuksköterskan precis bredvid mig redo att hjälpa till om det behövs. Hon höll mig aldrig när hon gick, jag antar att hon kände vikten av att jag skulle göra det för mig själv.

Den här tredje gången sa hon till mig "Vad ser du runt dig?"

Jag svarade "En massa medvetlösa människor"

Under de cirka 16 timmarna som jag var på intensivvården var det här enda gången jag tittade på andra patienter, det var inte att jag ignorerade dem, det var att de inte var i mitt medvetande eller medvetande.

Hon sa sedan "Varför tror du att det är det?"

Jag höll handen upp mot henne, handflatade ut och sa "Jag vill inte veta, jag är fokuserad på att bli frisk!"

Hon sa sedan till mig "Jag har ringt din kirurg var 15:e minut och berättat att du inte hör hemma på min intensivvårdsavdelning". Jag log och höll med henne.

Den här gången på min promenad gjorde jag två varv i det stora rummet. Under det andra varvet frågade hon mig "Vill du ta en dusch?"

Jag tittade på henne och sa att jag skulle göra det och att jag är säker på att det skulle hjälpa mig att må bättre och känna mig fin och pigg.

När jag kom tillbaka till sängen sa hon att hon skulle vänta lite och att hon skulle komma och hämta mig snart. Nu lämnade hon mig själv. Ett tydligt tecken på att hon kunde se att jag blev bättre (även om jag inte var medveten om detta då).

En halvtimme senare kom hon tillbaka och tog mig. Jag reste mig fortfarande och behövde hennes hjälp och vi åkte till duschen.

Hon klädde av mig och satte mig helt naken i en av de vita plaststolarna och lade den handhållna duschen i min hand och sa att hon snart skulle komma tillbaka. Jag kunde inte röra någonting, allt jag kunde göra var att sitta där i samma position som hon satte mig. Jag kunde inte alls flytta runt vattnet.

Det verkade som att hon var borta ett tag när hon kom tillbaka och stack huvudet runt dörren. Hon frågade om jag hade det bra och jag sa ja.

Hon sa sedan "Jag har några sjuksköterskor här, går det bra om de kommer in?"

Med ett mycket stort leende på läpparna frågade jag "och vad vill de se?"

Hon svarade med ett härligt skratt "De vill se dig i duschen!"

Jag skrattade tillbaka och sa "Jag trodde det ... ta med dem!"

De andra sjuksköterskorna trängde sig in i duschrummet när jag satt där naken och höll duschrosen. Min sköterska sa "hur länge du tror att detta intensivvårdsavdelning har varit här?"

Jag sa "Jag vet inte, kanske 70 år antar jag."

Hon sa "ja, och du är den första som någonsin har duschat. Vi kunde inte räkna ut varför de duschade på en intensivvårdsavdelning där människor får svampbad!"

Vi skrattade alla.

De fortsatte med att förklara hur duschen alltid hade använts som förråd så att de var tvungna att rensa bort det och städa upp det.

Lynette och Amber besökte mig ofta under dagen.

Vid 16 -tiden kom den ordnade och drev mig ut ur intensivvården och tog mig till en avdelning.

Efter att jag hade rullats ner till avdelningen, körde Lynette och Amber mig till sjukhusets cafeteria och vi åt alla middag tillsammans och pratade om vanliga saker.

Den måndagskvällen hade jag gärna sovit men det fanns en sjuksköterska från helvetet på avdelningen som slog alla brickor och moppar och hinkar och gick runt högt hela natten.

Jag gnuggade in i bröstet en mycket speciell läkande kräm och tog speciella kosttillskott som jag normalt tar dagligen . Lynette hade tagit in dem åt mig.

På tisdagsmorgonen kom den ordnade och tog mig ner till röntgen igen och de tog mer röntgen på bröstet och drev mig sedan upp till min säng igen.

Varje timme och ibland oftare gick jag promenader upp och ner i korridorerna som fortfarande andades djupt och fortfarande hostade upp små mängder blod. Jag var självständig och rörde mig i en takt som var något långsammare än normalt gångtempo.

Jag hade ett par telefonsamtal och några besökare. En av dessa besökare var intensivsköterskan som var en vän till mina systrar.

När jag var i församlingen en sköterska kom in som gjorde en studie om vad som orsakar skador allvarliga bilolyckor så biltillverkarna kan anpassa utformningen av bilarna för att minimera dessa skador.

Hon ställde många frågor

En fråga var "var det något som hindrade min syn?"

Mitt svar var "Ja"

Hon frågade "Och vad var det?"

Jag svarade "Mina ögonlock!"

Hon skrev ner det och insåg inte att jag hade gjort ett skämt och sedan tittade hon upp på mig och jag kunde se henne bedöma mig. Hon skrattade sedan.

Jag sa sedan "krockkuddens damm hindrade mig från att kunna se var jag skulle styra bilen i säkerhet"

Sköterskan var också en nunna. Hon pratade med mig om hur otroligt det var att jag levde. Medan hon intervjuade mig bedömde en ingenjör min bil. En vecka senare när min vän Michael och jag gick för att titta på bilen och hämta några saker från den frågade mannen som förvarade den "hur många dog i den?" Michael sade att ingen död, och du tittar på mannen som överlevde det. Han blev chockad och sa hur otroligt det var att jag levde (eller liknande ord)

På onsdagsmorgonen kom bröstkirurgen för att se mig och drog gardinen runt mig och skakade på huvudet från sida till sida och sa "jag har aldrig sett något liknande ..."
Vid det här laget tänkte jag faktiskt, "kanske det här är värre än vad jag har låtit mig inse ..."

Han sa: "Jag trodde inte så mycket på de röntgenbilder jag tog igår att jag ringde in den översta bröstkirurgen från Melbourne och han och jag har varit vaken i 24 timmar och tassat över röntgenstrålarna från söndag kväll och igår morse och han höll med om min ursprungliga diagnos att ta ut en och en halv av dina lungor. Han håller också med om min nuvarande diagnos, att du nu har två helt nya lungor av en tonåring som aldrig rökt"

Jag sa "jag är 43 år"

Han sa: "Jag vet ..."

Jag var så upphetsad ... jag hade lyckats ...

Jag frågade "vad händer nu?"

Han svarade: "Du kan gå hem"

Jag frågade "hur snart?"

Han svarade "så snabbt som möjligt. Jag hör du gör helande tekniker och att y ou är också att ta kosttillskott, och detta tydligt är att arbeta för dig och du skulle vara bättre hemma."

När min hiss kom en timme senare för att ta mig hem, gick jag ut från sjukhuset under egen ånga.

Inom två veckor efter olyckan kunde jag slå mitt bröst som Tarzan.

Mina brutna revben och brustet bröstben läkte fint.

Vore det inte fantastiskt om vi alla litade på oss själva och de idéer och inspirationer vi tar upp?

Hur mycket litar vi egentligen på oss själva?

Jag vet genom åren sedan 1987 den tro och tillit jag har till mig själv och vad jag kan , har ökat enormt. Detta beror främst på samma arbete som jag nu delar via www.enjoyinnerpeace.com.au På denna webbplats finns det många saker som gör att du kan fortsätta din andliga tillväxt hemma eller genom att dela med andra likasinnade på samma resa.

Om du vill lära dig att arbeta med dina Spirit Guides som John eller vill lära dig mer om vem du är, var du har kommit ifrån , vart du ska och varför du är här , gå sedan till h är webbplats www.enjoyinnerpeace.com.au

Väl där på hans webbplats

Titta först på 20 minuters video på fliken Our Story

För det andra köp en e -bok.

För det tredje kan du köpa ett hemstudieprogram , som du kan arbeta med på egen hand , i ditt eget hem

För det fjärde boka in dig för en en -till -en -konsultation för Orienteringsprofilen där du etablerar /förfinar tydlig tvåvägskommunikation med dina andliga hjälpare.

Beroende på hur långt du vill driva din andliga tillväxt finns det över 600 kurser om andlighet och många andra tjänster.

Utforska webbplatsen www.enjoyinnerpeace.com.au och om du har några frågor är det bara att ställa .

John turnerar världen runt och lär människor hur man pratar med sina andliga guider, litar på sig själva, finner sitt livs syfte och har mod att fortsätta.

Om du vill att John ska komma till ditt område kontaktar du honom eller hans personal via webbplatsen www.enjoyinnerpeace.com.au .

Även om du är också flytande engelska och det finns fel i translati på från den engelska versionen till denna översatta versionen låt mitt kontor vet och om du är nöjd att omtolka översättningen för oss då vi kommer gärna fram ordet dokumentversion för dig att redigera. Tack på förhand för att hjälpa oss ☺